

ஜன்விநோதினி.

இல. 6.

ஜனவரி 1870.

புத்த. I.

பூகோளியாத் திவா.

இங்கிலாந்து தேசத்திலுள்ள (Lincolnshire) லின்கன்ஷயர் என்னும மாகாணத்திலிருந்தவரும், திரண்ட ஆஸ்திரேலியையுடையவருமாகிய (Mr. Banks) மேஸ்டர் பான்க்ஸ் என்னும் ஓர் கனவான் பல தேசங்களிலுள்ள ஆதிசயங்களைக் கண்டறியவேண்டுமென்ற பிரதீதிலினாலும், வானசாஸ்திரம், தாலாசாஸ்திரம் முதலிய காஸ்திரங்களைப்பற்றிய அறிவை விாத்திசெய்யவேண்டுமென்ற ஆசையினாலும் எவப்பட்டு, பூகோள யாததினாசெய்யத் தீர்மானித்தார். இந்நோக்கத்திற்கு அதுகூலமாக ஸ்வீடன் தேசத்தினுடைய (Dr Solander) டாக்டர் சோலான்டர் என்னும் தமது சிநேகிதனும் தமமோடுகூட யாததினாசெய்யும்படிக்கு ஏற்பாசெய்தாரா. இதுதவிர அந்நிய தேசங்களில காணப்படும் விநோதமான பொருள்களைக் காட்டத்தக்க படங்களை வகையுமபொருட்டு, தேர்ந்த இரண்டு சித்திரங்களாரையும், எழுத்துவேலைமுதலிய காரியங்களைப் பார்க்கத்தக்க ஓர் காரியதரிசியையும், காணகு வேலையாடகனையும் தமமோடு கூட்டிக்கொண்டுபோகத் திட்டயபண்ணினார். இவருடைய யாததினாக்குப் பிரயாசபபி என்ற அாததமுள்ள (Endeavour) "எண்டெவா" என்ற பெயரையுடைய கப்பல் முல் தீப்புச செய்யப்பட்டது. இக்கப்பலுக்குத் தலைவனாக யாததினாசெய்யாததவதற்கு (Lieutenant James Cook) லெபடெனெண்ட் ஜேம்ஸ் கூக என்பவா நியமிக்கப்பட்டார்.

1773-இல் ஆகஸ்டுமீ 26உ இங்கிலாந்தின் லெங்கையிலுள்ள (Plymouth) பிளிமொஸ்த் என்னும துறைமுகத்திலின்று கப்பல் பாய்விரித்துத் தென்திசையை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

செப்டம்பர் 12உ புயற்றே சான்றே, உ
 தீவுகளை கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. மறுநாள் பால் ஆலோசனை
 கத்தில் நங்கூரம்போட்டார்கள். அதினின்று ருசனைசெட்டி
 புறப்பட்டு, 22உ காணெரி தீவுகளுக்கு வடக்கேய் 9க்கும் சால்
 வேஜஸ் என்னும் தீவுகளைக் கண்டார்கள். மறுநாள் (Tene-
 rifle) டெனெரிப் தீவிலுள்ள பருவததின் சிகரத்தைப் பார்த்தார்
 கள். இப்பருவதம் ஏறக்குறைய 15,400 அடி உயரமுள்ளது.
 29உ கேப்பிவொட் தீவுகளிலொன்று காணப்பட்டது. பின்பு அ
 வர்கள் நவம்பர் 13உவரையிலும் யாத்திரைசெய்து அன்று
 தினம் தென் அமெரிக்காவின் கீழ்ப்புறையிலுள்ள ரையோடி ஜெனி
 ரோ என்னும் பட்டணத்துத் துறைமுகத்தில் போய் நங்கூரம்
 போட உததேசித்து, அதை நோக்கிக் கப்பலைத் திருப்பினார்கள்.
 அவர்கள் தங்கள் கப்பலைச் சேர்ந்த முதல் உததியோகங்களுடைய
 மேஸ்டர் இக்ஸ் என்பவரை ஒரு படவில் முன்னதாக அனுப்பி,
 அவர் அப்பட்டணத்திற்குப்போய் தங்களுக்கு வேண்டிய போ
 ஜனபதார்த்தங்கள், தண்ணீர் முதலியவற்றைச் சம்பாதித்துக்கொ
 ள்ளும்பொருட்டு அத்துறைமுகத்தில் தங்கள் கப்பலை நிறுத்து
 வதற்கு இடங்கொடுக்கவேண்டுமென்று அப்பட்டணத்திலிருந்த
 கவர்னரிடத்தில் உததரவு கேட்டுவரச் சொன்னார்கள். மறுநாள்
 14உ கெப்டன் கூட் என்பவர் தாமே கரையிறங்கிப்போய் அக்க
 வர்னரிடத்தில் அப்பட்டணத்தில் தங்களுக்கு வேண்டிய போஜ
 னசாமான்களைக் கொள்ளும்படிக்கு உததரவுவாங்கிக்கொண்டபி
 ண், தங்கள் கப்பல அத்துறைமுகத்தில் தங்கியிருக்கும்வரையும்
 கப்பலிலுள்ளவர்கள் - நாயில வாசம்பண்ணுவதற்கும், மேஸ்டர்
 பான்க்ஸ் என்பவர் அப்பட்டணத்தைச் சுற்றிலுமுள்ள நாட்டிற்
 குட் பிரவேசித்து, நூதனமும் அதிசயமுமான பூண்டுகள் முதலி
 யவற்றைக் கண்டு சேகரித்துக்கொள்வதற்கும் உததரவுகொடுக்கு
 ம்படி கேட்டார். ஆனால் அந்த கவானரானவர் இவவுத்தரவு கேள்
 டிக்கததக்கதில்லையென்று ஒரே பிடியாய் மறுத்துவிட்டார். பின்பு
 அவர்கள் டிசெம்பர் 8உவரையிலும் அத்துறைமுகத்தில் தங்கி
 யிருந்து, தங்களுக்கு அவசியமான சாமான்களையெல்லாம் சே
 கரித்துக்கொண்டதன்பேரில் அதைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.
 1769-ஓ ஜனவரி 14உ கப்பலானது லீமேரி, அல்லது மாஜி
 லன் என்னும் கடல்சந்தி அல்லது கடல் வாய்க்காலில் பிரவேசித்

னும் எவ்விதத்திலுச்சமயத்தில் சமுத்திர நீரோட்டம் கப்பலுக்கு ஈசுச் சற்றென்யால் கப்பலானது மிகுந்த வேகத்துடன் வெளியே தள்ளுமென போயிற்று. மேலும் அச்சமயத்தில் கடலின் அலைகள் மிக மூங்கமாயும் உன்னதமாயும் எழும்பிக்கொண்டிருந்தபடியால், கப்பலின் ஓர் பாகம் இடைக்கிடையே ஜலதலை மூழ்கிக்கொண்டிருந்தது. கடைசியில் அவர்கள் தென் அமெரிக்காவின் தென்கோடியாகிய (Terradel Fuego) டொடெல் பியூகோ என்னும் நீலிலுள்ள ஓர் சிறு குடாவிற்குட்பிரவேசித்து நங்கூரம் போட்டார்கள். இக்குடாவிற்கு கெபடன் கூக் என்பவர் சென்ட்லின்சென்ட்ஸ் பே என்ற நாமத்தைக் கொடுத்தார்.

16உ உதயம் மேஸ்டர் பான்க்ஸ் என்பவரும், டாக்டர் சோலாண்டரும், தங்களோடு வேறு சிலரையும் கூட்டிக்கொண்டு, கலாயிறக்கி அத்தீவிலுள்ள காடு மலைகளைச் சுற்றிப்பார்க்கவும், ஊதனமாயுள்ள பூண்டிகள் முதலியவற்றைக் கண்டுபிடிக்கவும் வேண்டுமென்ற நோக்கமாய்ப் புறப்பட்டார்கள். இப்படி அவர்கள் போனதில் மிக அதிசயமான அநேக அவஸ்தைகள் அவர்களுக்கு நேரிட்டன. அவர்கள் புறப்படுகையில் அன்று சாயங்காலத்திற்குள்ளாகவே கப்பலுக்குத் திருமபிசிடலாமென்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கிருந்தது அவர்கள் முதலாவது ஒரு காட்டிற்குட்பிரவேசித்து, பின்பு ஓர் சிறுமலையைச் சேர்ந்து யாதொரு பாதையுமில்லாத ஒரு ஆரணியத்தினவழியாக அம்மலையின்பேரில் மததியான நேரமட்டும் ஏறிப்போனார்கள். அன்று உதயம் மிகவும் நேர்த்தியானதாயிருந்தும், மதியமானவுடனே வானஞ்சுற்று இருண்டு சகிக்கக்கூடாத குளிர்ச்சித் தலைபபட்டது; மகா குளிர்ச்சியான காற்று அகோசமாய் வீச ஆரம்பித்தது; உகாந்த பனிக்கட்டிகள் அபரிமிதமாய் வருஷிதன. அவர்களோடு போயிருந்த படமெழுதுவோர்களில் ஒருவராகிய மேஸ்டர் பக்கன் என்பவருக்குக் குளிர்ச்சியின் கொடுமையினால் ஓர்வித வலிப்புநோவுண்டாயிற்று. அப்புறம் அவர் ஒரு அடிதூரமாவது நடக்க ஏதுவில்லாததினால், அவர் அவ்விடத்திலேயே இருக்க வேண்டி நேரிட்டது. குளிர்ச்சியினாலும் ஆயாசத்தினாலும் அதிகமாய்ச் சோர்படைந்த வேறுசிலரும் பக்கன் என்பவரோடு கூட நின்று செருப்புண்டாக்கிக் குளிர்காய்ந்தார்கள். மேஸ்டர் பான்க்ஸ், டாக்டர் சோலாண்டரும், வேறு இரண்டுபேர்களும்

தாங்கள் ஆகியில் போய்ப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆலோசனை செய்தே நோக்கிக்கொண்டு மலை ஏறிப்போய், கராசனைசெய்து விடத்தைச் சேர்ந்து சுற்றிப்பார்த்துவிட்டு, மறுபடியும் திரும்பி பக்கன் என்பவர் இருந்த இடத்திற்கே வந்துசேர்ந்தார்கள். இதற்குள்ளாக பக்கன் என்பவர் நெருப்பின் அனலினால் சற்று சொஸ்தமடைந்திருந்தார். ஆக எல்லாரும் ஒன்றாக அவ்விடத்தில் சேர்ந்தபோது இராத்திரி எட்டுமணி நேரமாயிற்று. பின்பு அவர்களைல்லாரும் கப்பலுக்குத் திரும்ப பிரயத்தனப்பட்டு, சற்றுதூரம் நடந்தபின், கப்பலிருக்கும் தூரத்தையும், வழிதெரியாமையையும் அவர்கள் யோசித்தீபோது, இரா விடியமுன் கப்பலுக்குப் போய்ச்சேருவது அசாத்தியமான காரியமென்றும், கொடிய குளிர்ச்சியில் இராமுழுதும் அலைந்துதிரிகிறது தகாதகாரியமென்றும், தங்களுக்கு முன்னிருந்த வெளியான சதுப்புநிலத்தைக் கூடிய சீக்கிரத்தில் நரண்டிப்போய், மறைவுள்ள ஆரணியத்திற்குட்பிரவேசித்தது, அங்கொரு குடிசைக்கட்டி நெருப்புண்டாக்கி, அவ்விடத்தில் இராத்தங்கி குளிர்காய்வதே உதமமென்றும் தீர்மானித்தார்கள். அப்படியே அவர்கள் அவ்வாரணியத்தை நோக்கிப் புறப்படுகையில், டாக்டர் சோலாண்டர் மூன்னும், பான்சன் என்பவர் பின்னுமாக, மற்றவர்களை மத்தியில்வைத்து நடத்திக்கொண்டுபோனார்கள். இதற்குமுன் டாக்டர் சோலாண்டர் என்பவர் ஸ்வீடன் கார்வே என்னும் தேசங்களின் இடையிலுள்ள மகா குளிர்ச்சியான பர்வதங்களில் அடிக்கடி பிரயாணஞ் செய்தவராகையால் ஆயாசமும் கொடிய குளிர்ச்சியும் ஒன்றாகச் சேருங்கால், அவைகளினால் மனிதர்களுக்குண்டாகும் தீமைகளையெல்லாம் அவர் நன்றாயறிந்திருந்தார். ஆயாசத்தோடுகூடிய கொடிய குளிர்ச்சியானது கொஞ்சநேரத்திற்குள்ளாக மனிதர்களுக்கூர சகிக்கக்கூடாத நித்திராமயக்கத்தை உண்டாக்கும். இந்நித்திராக்கு ஒருவன் இடங்கொடுப்பானால் பின்பு அவன் அதைவிட்டு எழுந்திருப்பது அசாத்தியமான காரியம். அடிக்கடி அது மாணததுக்கமாயே முடியும். ஆகையால் டாக்டர் சோலாண்டர் தம்மோடு வருபவர்களை நோக்கி: நித்திரையினால் சொல்லிமுடியாத சுகமும் இன்பமும் கிடைக்குமா? போல் தோன்றினபோதிலும், நித்திரையைத் தவிர்க்கிற்றினால் சகிக்கக்கூடாத அவஸ்தை நேரிட்டபோதிலும், ஒவ்வொருவ

னும் எவ்விதத்திலும் நித்தினாமயக்கத்தை நீக்கவேண்டும்; அதற்குச் சற்றென்கிலும் இடங்கொடாமல் பலமாய் எதிர்த்துநிற்கவேண்டுமென்று சொல்லி அடிக்கடி அவர்களை எச்சரித்துவந்தாள். “எவ்வொருவன் உட்காருகிறானோ அவன் நித்தினாபோவான்; எவன் நித்தினாபோகிறானோ அவன் திருப்ப எழுந்திருப்பதில்லை” என்று அவர் அவர்களிடம் மிக வற்புறுத்திச் சொன்னார். அவர்கள் ஓரிடத்திலாவது சற்றென்கிலும் நிற்காமல் ஓயாமல் நடந்து, தேசத்தில் அசைவும் அனலுமுண்டாகிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று அவர்களை எச்சரித்தார். ஆகையால் அவர்களை லலாரும் உறுதியான தீர்மானத்தினால் தங்களைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு எச்சரிக்கையோடும் திகிலோடும் வினாவாய் முன்னிட்டு நடந்துபோனார்கள். ஆனால் அவர்கள் இவ்விதமாய் சொல்பதூரம் போனவுடனே சமீபியாய் முன்னிருந்ததிலும் எத்தனையோ மடங்கு அதிகமான குளிர்ச்சித் தலைப்பட்டதினால் அவர்களைல்லாரும் மிகப்பயந்திருந்த காரியங்களே நேரிடும்படி சம்பவித்தது. இதில் அதிக ஆச்சரியமான காரியமென்னவெனில், சொல்ப நேரத்திற்குமுன் மற்றெல்லாரையும் மிக வற்புறுத்தி எச்சரித்த டாக்டர் சோலாண்டர் என்பவர்தான் முதலாவது நித்தினா மயக்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டு, தாம் அவ்விடத்தில் சற்று நித்தினாபோகவேண்டுமென்றும் அதற்கு ஒரு வரும் தடைசெய்யக்கூடாதென்றும் ஒரே பிடியாய் வருத்திக் கேட்கத்துவங்கினார். மேஸ்டர் பான்க்ஸ் என்பவர் தமது சிமேந்தினை மிகவும் வருத்திக் கொண்டு அவர் நித்தினாக்கு இடங்கொடுக்கக் கூடாதென்று வெருவாய்ச் சொல்லியும், அவர் செய்த பிரயதனங்களைல்லாம் பரிசீலனையில், நிலத்தின்பேரில் கனமாய் விழுந்திருந்த உரைந்த பனியின்பேரில் டாக்டர் சட்டமாய்ப் படுத்துக்கொண்டார். பின்பு சற்றுநேரத்திற்குப்பின் மற்றவர்கள் செய்த பலதத பிரயதனங்களின்பேரில் அவர் மிகுந்த வருத்தத்தோடு விழித்தார். இரண்டாவது, அவர்களோடு கூடப்போயிருந்த நீவி ரோஜாதி வேலைக்காரர்களில் ஒருவனாகிய ரிசமண்டென்னும் கருப்புமனுஷன் நித்தினா மயக்கத்தினால் கீழே படுத்துக்கொண்டான். அப்பொழுது மற்றவர்கள் அவனைத் தட்டி, நீ எழுந்திராவிட்டால் சிக்ரத்தில் குளிர்ச்சியினால் இறந்துபோவாய் என்றதற்கு, அவன்: “எனக்கிருக்கிற ஆயாசமும் நித்தினாமயக்கமும் சிக்கக்

கூடாதவைகள்; என் நித்திரையினால் எனக்கு மாணஞ்சம்பவித் தாலும் அது பெரியகாரியமல்ல, எனக்கிப்பொழுது நித்திரை தான வேண்டும்" என்றான். அப்பால் டாக்டர் சோலாண்டருக்கு நித்திரைமயக்கம் அதிகரிக்க, அவர் மற்றவர்களை நோக்கி: "நடந்துபோக எனக்குப் பிரியமில்லை என்று எண்ணாதேயுங்கள். ஆனால் முதலாவது நான் கொஞ்சமாதிரிம நித்திரைசெய்யவேண்டும்" என்று சொன்னார். இவ்வித தீர்மானமுன்னவர்களாய் உடனே டாக்டரும், ரிசமண்டென்பவனும் சில சருகுகளின்பேரில் நன்றாய் உட்கார்த்துகொண்டார்கள். பின்பு அவர்கள் அதிக சீக்கிரத்தில் பலதத நித்திரை அனுபூந்தார்கள்.

இதற்குள்ளாக முன்னதாக நடந்துபோனவர்கள் திரும்பிவந்து கால்மயில் தூரத்திற்குள்ளாக விருகூங்கள் அடர்ந்த ஒரிடத்தில் தாங்கள் போதுமான நெருப்புண்டாக்கி வைத்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். உடனே பான்கஸ் என்பவர் வெகு பிரயாசத்தின்பேரில் டாக்டரை எழுப்பினார். இவர நித்திரைக்கு இடம் கொடுத்ததாக கிழே படுததிருந்தது சில நிமிஷநேரந்தான் என்றபோதிலும், அதற்குள்ளாக குளிர்ச்சியின் அகோரத்தினால் அவருடைய கைகால்களெல்லாம் மறத்து உணர்ச்சியற்றுப்போயின. பின்பு ரிசமண்டெனனும் வேலைக்காரனை எழுப்பும்பொருட்டு அவர்கள் செய்த பிரயத்தனமொன்றும் பலிக்கவில்லை. அவன் யாதொரு அசைவும் உணர்ச்சியும் அற்றுக்கிடந்தான். ஆகையால் அதுவரையிலும் குளிர்ச்சியினால் அதிக தொந்தரவடையாத ஒரு மாலுமியையும், வேறொரு நீச்சிரோஜாதி வேலைக்காரனையும் ரிசமண்டென்பவனிடத்தில் வைத்து அவர்கள் அவனைக் கடியவாறு பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, மற்றவர்களெல்லாம் முன்னே நடந்துபோய் ஆரணியத்திற்குள் பிரவேசித்தார்கள். பின்பு இராதநிதி பன்னிரண்டு மணிவேளையில் பான்கஸ் என்பவர் வேறு நாலுபேர்களைத் தம்மோடு கூட்டிக்கொண்டு மாலுமியும் மற்ற இரண்டு வேலையாட்களுமிருந்த இடத்திற்குப்போனார். அப்பொழுது மாலுமியானவன் குளிர்ச்சியினால் அதிக வருத்தமடைந்து நடக்கிறதற்கு வெகுவாய்ப் பெலனற்றுப்போனான். ஆகையால் உடனே அவனை நெருப்பினிடத்திற்கு மெதுவாய் நடத்திக்கொண்டுபோகுமபடி பான்கஸ் என்பவர் தம்மோடுவந்த சிலருக்கு உத்தரவு கொடுத்தார். ஆனால் மற்றக் கருப்புமனுஷ வேலையாட்கள் இர

ண்டுபேரும் மரம்போல அசைவும் உணர்ச்சியுமற்றுக் கிடந்தார்கள். அவர்களை ஆரணியத்திற்குள் நெருப்பண்டைக்குக் கொண்டுபோவதற்குச் சற்றென்கிலும் ஏதாவிலாததினாலும், அவர்களிருந்த இடத்தில் ஓயாமல் விழுந்துகொண்டிருந்த உரைந்த பனியினிமித்தம் அவ்விடத்திலே நெருப்புண்டாக்குவதற்கு ஏதாவல்லாததினாலும் பான்கல் என்பவரும் அவரோடு வந்தவாகளும் போதுமான மரக்கொம்புகளையும் சருகுகளையும் சம்பாதித்து, அவற்றைகொண்டு அவ்வேலையாட்கள் இரண்டுபேரையும் மேலும் கீழுமாக நன்றாய் மூடிவைத்துவிட்டு, ஆரணியத்திற்குள் மற்றவர்களிருக்குமிடத்திற்குப் போய்க் கிடந்தார்கள். அவர்கள் அன்று இராததிரிமுழுதும் மிகுந்த அவஸ்தைகளோடு அந்த ஆரணியத்திற்குள் இருந்தார்கள். இராவிடிந்து சற்று வெளிச்சமுண்டானவுடனே அவர்களைச் சுற்றி எப்பக்கத்திலுமுள்ள சகல பொருள்களும் உரைந்த பனியினால் மூடப்பட்டு வெளேரென்று காணப்பட்டன. பூமியையும் விருகங்களையும் உரைந்த பனியானது அடர்த்தியாய் மூடியிருந்தது. பின்பு கொஞ்சநேரத்திற்குள்ளாக அவர்களெல்லாருக்கும் சொல்லிமுடியாத ஆனந்தத்தை உண்டாக்கத்தக்கவண்ணமாய் சூரியனானது அடர்ந்திருந்த மேகங்களுக்கடே முதலாவது சற்றுமாததிரந்தோன்றி, பின்பு வரவர மேகங்கள் கலைந்துபோக அது நன்றாய்ப் பிரகாசிக்கத் துவக்கிற்று. அவர்கள் அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்படுமுன் அந்த இரண்டு நீகிரோ வேலையாட்களிருந்த இடத்திற்கு ஆடகளை அனுப்பினதில் அவர்களிருவரும் இறந்துபோனார்களென்ற துக்க செய்தி வந்தது. பின்பு அவர்கள் தங்கள் கப்பலை நோக்கிப் புறப்பட்டு, அவர்களெல்லாருக்கும் மிகுந்த ஆச்சரியமுண்டாகத் தக்கதாக மூன்றுமணி நேரத்துக்குள் கப்பலிருந்த இடத்தைச் சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ககையைச் சேர்ந்ததைப்பற்றி அதிசயித்து, தாங்கள் முதலாவது பொனவழியையும், பின்பு திரும்பிவந்த வழியையும் அவர்கள் நன்றாய் யோசித்தபொழுது, அவர்கள் முந்தின நாள் மலையினபேரில ஏறுகையில் நேராக உச்சிக்குப்போகாமல் மலையை ஒருகரம் சுற்றிக்கொண்டே மேலே ஏறிப்போனார்களென்று அவர்களுக்குத் தெரியவந்தது. பின்பு அவர்கள் அத்துறைமுகத்தை விட்டுப்

புறப்பட்டு, ஜனவரி 26உ அமெரிக்கா கண்டத்தின் தென்கடைசோடியாகிய (Cape Horn) கேப் ஜான் என்னும் முனையைக் கடந்தார்கள்.

சீனருக்குள் வழங்கிவரும் சடங்குகள்.

சீனதேசத்த ஜனங்களுககுள வழங்கிவரும் உபசாரணை வழக்கங்களில் அநேகம மிகவும் தொந்தரவுளவைகள். திருஷ்டாந்தமாக: அவர்களுக்குள் ஒரு விருந்து நடக்கிறதாயிருந்தால், விருந்தினரோடான குறைந்தபடிததில் ஒரு மாசககாலத்திற்கு முன்னதாகவே விருந்தாரிகளுக்கு உபசாரணை அறிக்கை அனுப்பவேண்டியது அவசியம். அதுமுதல விருந்துநாளைக்கு முந்தின தினம் வரையுள்ள காலத்தில் அவன் விருந்தினருக்கு மூன்று நான்குதரம் உபசாரணை அறிக்கை அனுப்புவான். பின்பு விருந்துக்கு முந்தின நாள் சாயரகையில் அழைப்பு நிரூபமொன்றை அனுப்புவான். கடைசியில் விருந்துநாள் உதயத்தில் வேறொரு நிரூபத்தை அனுப்புவான். இவ்வளவு உபசாரணையின்பேரில் விருந்தாடிகள் விருந்து வீட்டிற்கு வரும் சமயத்தில் வீட்டெஜமான் முன் கொண்டு வெளியேபோய் அவர்களைப் போபோக வினகி, விருந்துமண்டபத்திற்குள்ளே அழைத்துக்கொண்டுவந்து, தனித்தனியாகப் போட்டிருக்கும் போஜனபந்தி மேஜைகளுக்கு முன்பாக உட்காருமபடி செய்வான். இப்படி எல்லாரும் பந்தியில் உட்காந்தபின்பு அவர்கள் முதலாவது, பானம்பண்ண ஆரம்பிப்பார்கள். அவர்கள் பானமபண்ணும்விதம எப்படியென்றால்: முதலாவது வீட்டெஜமான் திராக்ஷசம் வைத்திருக்கும் ஒரு பாத்திரத்தை தன் கையில் எடுத்துக்கொண்டு எழுந்து, விருந்துமண்டபத்தில கூடிவந்திருக்கும் விருந்தாடிகளுக்குக் குணிகதுவணக்கஞ்செய்திவிட்டு, பின்பு அம்மண்டபத்தின் முகப்புக்குப்போய் நின்று தன் கண்களையும் தன் கையிலுள்ள பாத்திரத்தையும் வானத்துக்கு நோக உயர்த்தி, பாத்திரத்திலுள்ள திராக்ஷசத்தைப் பூர்விகத்திலிருந்த முன்னோகளுக்கு வைவேததியமாகக் கீழே தரையின்பேரில் ஊற்றுவான். பின்பு அவன் தன் ஸ்தானத்தில் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு, வாடிக்கையான ஒருவித சமிக்கைக் கூட்டினவுடனே அங்குள்ளவர்களெல்லாரும் ஒருமிக்க ஏக

காலத்தில் தங்களுக்குமுன் வைத்திருக்கும் பாணபாத்திரங்களைக் கையிலேந்தி, நெற்றிமட்டும் உயர்த்தி, பின்பு மேஜையின் பேரில் வைத்து, கடைசியில் அவர்களெல்லாரும் ஏககாலத்தில் திராக்ஷசத்தை மெதுவாய்ப் பாணம்பண்ணுவார்கள். இப்படியே அவர்கள் போஜனஞ்செய்து முடிக்கும்வரையில் வேடிக்கையும் தொந்தரவுமான அநேக சடங்குகளைச் செய்வார்கள். அவர்கள் சாப்பிடும்விதம் எப்படியென்றால்: முதலாவது வீட்டெஜமான வழக்கமான ஓர் சமிக் கைகாட்டுவான். மற்றெல்லாரும் மிகுந்த கவனத்தோடு அச்சுபிக்கையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து, அதைக் கண்டவுடனே தங்கள் கருங்காலிக் குச்சிகளைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு ஆயுதப்பரிச்சயஞ் செய்பவர்களைப் போல எல்லாரும் ஒருமித்து ஏககாலத்தில் அக்குச்சிகளைக்கொண்டு போஜனத்தை அள்ளி வாயிற்குள் போடுவார்கள். ஐரோப்பியர் போஜனபந்தியில் கத்தி முள் கரண்டிகளை வழங்குவருகிறார்களே; ஆனால் சீனர்களோ அவ்விதக் கருவிகளுக்குப் பதிலாக இரண்டு குச்சிகளைக்கொண்டே அதிசய சாமர்த்தியத்துடன் போஜனத்தை எடுத்துச் சாப்பிடுகிறார்கள். மேலும் ஒரு விருந்தில் சீனர்கள் அநேகர் சாப்பிடும்போது அவர்களெல்லாருடைய வாய்களும் ஒருமித்து ஒரேவிதமாய் அசையும்படிக்கு அவர்கள் மிகுந்த கவனத்தோடு பிரயாசப்படுவார்கள். இது தப்பி ஒருவன் மற்றவர்களைப்பார்க்கிலும் சற்று வினாவாயாவது அல்லது தாமசமாயாவது சாப்பிடுவானாகில் அது அவர்களுக்குள் ஒரு பெரிய இழிவாக எண்ணப்படும்.

சீனரின் சகல சடங்குகளும், உபசரணை வழக்கங்களும் அவர்கள் தேசத்து அரசாக்கியாரால் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவைகளெல்லாம் துரைத்தனச் சட்டங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அவைகளைப் பிரஜைகள் யாவரும் கைக்கொண்டுவர வேண்டியது அவசியமானகாரியம்.

பூர்விகத்தில் (Italy) இத்தாலியா தேசத்திலுள்ள (Crotona) குரோற்றோனா என்னும் பட்டணத்திலுள்ள நகரவாசிகள் சீனர்களைப்பார்க்கிலும் வீண்சடங்குகளுக்கு மிகவும் பேர்போனவர்களாயிருந்தார்கள். எப்படியெனில், அவர்களுக்குள் விருந்தினரோன் பனிரெண்டு மாசங்களுக்கு முன்னதாக விருந்தாளிகளுக்கு முதல் அழைப்பு அறிக்கை அனுப்புவான். பின்பு மாசந்

தோறும் ஓர் அறிக்கை அனுப்புவான். கடைசியில் விருந்து தினத்திற்கு முந்தின மூன்றாட்கள் முதற்கொண்டு நாளொன்று இரண்டு அழைப்பு நிருபங்களை அனுப்புவான். அந்நகரவாசிகள் செல்வச் சொகுசில் மிகவும் அமிழ்ந்துபோனவர்களாயிருந்தார்கள். விருந்து வீட்டிற்கு அவர்கள் அணிந்துகொண்டு வர வேண்டிய விஸேயநபபெற்ற அலங்காரமான ஆடையரபரணங்களைச் சம்பாதித்து ஆயத்தமாய் வைத்திருக்கும்பொருட்டும், வீட்டுடையான விருந்திற்கு வேண்டிய விஸேயுயர்ந்த சாமான்களைச் சேகரிக்கும்பொருட்டுமே மேலே சொல்லப்பட்ட ஏராளமான காலம் அவர்களுக்கு அவசியமாயிருந்தது.

விவேகவிர்த்தி. •

உ. அதிகாரம்.

கந்தரம்—“ரத்நம் இன்று நாம் இருவரும் சந்தித்து சம்பாஷிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தோமே. உன் விளையாட்டுக் கப்பலை இந்தந்நீரில் மிதக்கவிட்டு வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாயோ? உன் கப்பல் வெகு நேரத்தியாய்ப் பாய்விரித்தோடுகின்றதே; நல்லது, அது அமிழ்ந்துவிடாமல் ஜலத்தின்பேரில் மிதப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று உனக்குத் தெரியுமா?” என்றான்.

ரத்நம்—“ஆம் எனக்குத் தெரியும்; கப்பல் மரத்தினால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மரம் மிகவும் இலேசானபொருள்; இதுதான் அதற்குக் காரணம்” என்றான்.

கந்தரம்—“நல்லது, அதோ உன் கையிலிருக்கிற நயக்குண்டுக்கு உன் கப்பலில் பத்திலோர் பாகத்தின் கணமும் இல்லையே; பத்திலோர் பாகத்தானே தூற்றிலோர் பாகத்தின் கணமும் அதற்க்கில்லையே. அப்படியிருந்தும், அவ்வியக்குண்டைத் தண்ணீரில் போட்டுப்பார். அது ஒரு கூணப்போதில் கீழே அமிழ்ந்து விடும். இதற்குக் காரணமென்னவென்று எனக்குத் சொல்லு பார்ப்போம்?” என்றான்.

ஒருக்காலும் யோசிக்காதே இல்லை. அதின் காரணம் உனக்குத் தெரியுமானால், நீ அவை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். நீ என்னிடத்தில் கடினமானதும் மலைக்கச்செய்வதுமான கேளவிகளைக் கேட்டுவிட்டு, பின்பு அவற்றைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் சொல்லிக் கொடாமல போவதினால் என்ன பிரயோஜனம்? பம்பரம் ஏன் சுற்றி ஆடுகிறதென்றும், பந்தைத் தரையில் அடித்தால் அதேன் விசையாய் எழும்புகிறதென்றும், காற்றாடி ஆகாயத்தில் பறப்பதெனன்றும் நீ இதுவகையிலும் எனக்குச் சொல்லவில்லையே?" என்றான்.

சுந்தரம்—“இல்லை, உடனே அவற்றை உனக்குச் சொல்லிக் கொடாததற்கு ஒரு நல்ல முகந்தாமுண்டு. அதென்னவெனில்: நீ அவற்றைப்பற்றிக் கூடியமட்டும் யோசிக்கவேண்டுமென்பதும், அதினால் நீயே அவற்றின் காரணங்களைக் கண்டுபிடிக்க முயலவேண்டுமென்பதும் என் கிருப்பம். ஒவ்வொன்றையும் பற்றி மற்றவர்கள் உனக்குச் சொல்லிக்கொடுத்துக்கொண்டேயிருந்தால் நீ ஒன்றையும்பற்றி யோசிக்கமாட்டாய். அதினால் நீ விவேகிர்ந்தி அடைய இடமிராது” என்றான்.

ரத்நம்—“அப்படியானால் எனக்கு யாராவிலும் யோசிக்கக் கற்றுக்கொடுப்பார்களாகில், நான் மிகவும் சந்தோஷமாய்க் கற்றுக்கொள்ளுவேன்” என்றான்.

சுந்தரம்—“சல்லது, அப்படியானால் என்னால் கூடியவரையில் உனக்கு யோசிக்கக் கற்றுக்கொடுக்கப் பிரயாசப்படுகிறேன். மிகவும் பகடிமுள்ள என் உபாத்தியாயர் எனக்கும் கற்றுக்கொடுக்கிறதையெல்லாம் நான் உனக்கு அப்போதைக்கப்போது சொல்லிக்கொடுக்கப் பிரயாசப்படுகிறேன். அவர் மிகவும் கவனமாய் எனக்குக் கற்றுக்கொடுக்கிறார். நானும் விர்த்தியடையும்பொருட்டுக் கூடியமட்டும் பிரயாசப்படுகிறேன். யோசிக்கக் கற்றுக்கொள்ளுதலினாலுண்டாகும் பிரயோஜனங்களை அவர் அடிக்கடி எனக்குச் சொல்லிக் காட்டியிருக்கிறார். பொருள்களைக் கவனித்து யோசிக்கிறவனுக்கு ஒவ்வொரு பொருளும் இன்பமும் பிரயோஜனமுமுள்ளதாகக் காணப்படுமென்றும், அவன் ஒவ்வொன்றிலும் பிருந்து ஏதாவதொருவகைப் பிரயோஜனமான அறிவை அல்லது உபாத்தியாயைக் கிரகித்துக்கொள்ளுவானென்றும் சொன்னார். யோசனைபுள்ளவனாகிய ஒருவன், நிலத்தில் பயிராகும் ஒரு தானியப்பயிரைப் பார்க்கையில் கோடாகோடி மாவிடர்கள்

புஜிக்கும் போஜனத்தைப்பற்றிச் சிந்திப்பான். அவன் ஒரு பருத் திச்செடியைக் காண்கையில் ஜனங்களுக்குப் பிரயோஜனப்படும் வஸ்திதங்களைப்பற்றி யோசிப்பான். காலையில் எண்ணிறந்த வயிர்ச்சனனங்களுக்குச் சமானமான பனித்துளிளகளால் நிறைந்த புல்லையாவது அல்லது இரவில் ஆகாசமண்டலத்தில் அதிவிசித் திரமாய் ஜொலிக்கின்ற எண்ணிலடங்கா நட்சத்திரங்களை முதலைய வானஜோதிகளையாவது அவன் பார்க்கையில் கிருஷ்டிகரின் ஆச் சரியமான கிரியைகளைப்பற்றித் தியானிப்பான். ஒருவன் கூர்ந்து யோசிக்கிறவனானால் ஒவ்வொரு ரூபாரூபமும் அவனுக்குள் ஏதாவது ஒர்வித பிரயோஜனமான எண்ணங்களை புண்டாக்காமல்போகாது" என்றான்.

ரத்நம்—“நான் யோசிக்கக் கற்றுக்கொண்டேனானால் அப்பொழுது பம்பாய் சுற்றி ஆடுவதற்கும், பந்து எழும்புவதற்கும், காற்றாடி பறப்பதற்கும் முகாந்தரம் எனக்குத் தெரியவருமா?” என்றான்.

சுந்தரம்—“ஆம், அதுமாத்திரந்தானா? அதிலும் மிகவும் பிரயோஜனமான எண்ணிறந்த காரியங்களை நீ அறிந்துகொள்ளுவாய். நான் நேற்றுச் சாயங்காலம் என் உபாத்தியாயருடன் கடல்கரைக்கு உலாவப்போனேன். அப்போது அவர் கப்பல்களைப்பற்றியும், நக்கூங்களைப்பற்றியும் அநேக பிரயோஜனமான காரியங்களை எனக்குச் சொன்னார். அவர் முதலாவது அந்தப் பொருள்களைப்பற்றி என்னிடத்தில் கேள்விகளைகேட்டு, நான் அவற்றைப்பற்றி யோசித்துப்பார்க்கவும், நானே அவற்றின் தன்மைகளைக் கூடிய மட்டும் கண்டுபிடிக்கவுஞ்செய்தார். பின்பு நான் கிரகத்துக கொள்ள ஏலாதவைகளையெல்லாம் அவர் எனக்கு மிகவும் தெளிவாய் விளக்கிககாட்டினார். பின்பு அவர் எனக்கு ஒரு ஆச்சரியமான கதையைச் சொன்னார். நான் அக்கதையைக் கேட்டபோது ஒருவன் செவ்வையாய் யோசிக்கிறவனானிராவிட்டால், அதினால் அவனுக்குப் பெரிய கஷ்டங்கள் வருமென்பது என் மனதில் நன்றாய்த் தைத்தது” என்றான்.

ரத்நம்—“அது என்னகதை? நீ தயவுசெய்து அதை எனக்குச் சொல்லமாட்டாயா?” என்றான்.

சுந்தரம்—“அநேக ஜனங்கள் ஒரு கப்பலில் ஏறி யாத்திரை

செய்தார்களாம்; அவர்களில் ஒருவன் அவிவேகி. அவன் வீண்காரியங்களைப்பற்றி வெகுவாய்ச் சிந்திக்கிறவனும், பிரயோஜனமுள்ளகாரியங்களைப்பற்றி யோசிக்கிற வழக்கமில்லாதவனுமாயிருந்தான். ஏதோ காரணத்தினால் அக்கப்பலுக்குச் சேதமுண்டாகி, அதிலுள்ள ஜனங்களெல்லாரும் அமிழ்ந்துப்போகிற தருவாயிலிருந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் மாணதிகிலினால் ஏவப்பட்டு, மிகவும் தீவிரமாய் அங்குமிங்கும் ஓடி, அவனவன் கைக்கு எட்டின மாத்துண்டு பலகைமுதலியவற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு, சமுத்திரத்தில் மிதந்து உயிரைத் தப்பித்துக்கொள்ளப் பிரயத்தனப்பட்டார்கள். அப்பொழுது அந்த அவிவேகியானவன் முன்னும் பின்னும் யோசியாமல் ஓடிப்போய், ஒரு உடுப்புப் பெட்டியைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டானும்” என்றான்.

ரத்தாம்—“ஆ, அந்தப் புத்தியினன் உடுப்புப்பெட்டியையா பிடித்துக்கொண்டான்? அதற்குள் தண்ணீர் பிரவேசித்தவுடனே அது அமிழ்ந்துவிடுமே?” என்றான்.

சந்திரம்—“ஆம், சந்தேகமன்றியில் அது சீக்கிரத்தில் அமிழ்ந்துவிடும். அம்மனிதன் ஓர் பெரிய பைத்தியக்காரன்தான். என் உபாத்தியாயர் வேறொரு கதையும் எனக்குச் சொன்னார். அது என்னவெனில், ஒரு கப்பல் ஒரு சிறுதீவிற்குச் சமீபத்தில் போய் ஒரு கற்பாறையில் மோதி சேதப்பட்டது. அதிலுள்ள கப்பலாட்கள் சமுத்திரத்தில் பாய்ந்து நீந்திப்போய் அததீவின் கரைசேர்ந்தார்கள். ஆனால் அச்சிருதீவிலெங்கும் குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் சற்றுகிலும் அகப்படாததினால், அக்கப்பலாட்கள் கொடிய நாகத்தினால் சிக்கக்கூடாத வேதனை அடையும்படி சம்பவித்தது. அவர்கள் யோசனையற்றவர்களாயிருந்ததினால், என்ன செய்கிறதென்று ஒன்றும் தெரியாதவர்களாய் பெரிய கஸ்திப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களிலொருவன் மற்றவர்களைப்பார்க்கிலும் சற்று விவேகியும் யோசிக்கக் கற்றவனுமாயிருந்தான். அவன் தனக்கும், தன் சிநேகிதருக்கும் நேரிட்ட ஆபத்தைப்பற்றிச் சற்றுநேரம் யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். பூமியின் மேற்புறத்தில் தண்ணீர் காணப்பீடவில்லையென்றாலும், கீழே பத்துப்பனிரண்டு அடி ஆழத்திற்குள்ளாக ஜலம் அகப்படுமே என்பது அவனுக்குத் தோன்றிற்று. பின்பு உடனே அவனும் மற்றவர்களும் ஒருமிக்கச் சேர்ந்து சேடிப்பட்ட

கப்பலிலிருந்து மண்வெட்டி முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துவந்து, கடற்கரைக்குச் சமீபத்தில் ஒரு கிணற்றைவெட்ட ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் கொஞ்சதுரம் வெட்டினவுடனே எதேத்தமான இலம் உழிவருவதை அவர்கள் கண்டு, சொல்லிமுடியாத ஆனந்தத்தையடைந்து, மிகுந்த ஆவலுடன் தண்ணீரை அள்ளிச் சாப்பிட்டுத் தங்களுக்குரிய கொடிய தாகசோகத்தைத் தீர்த்தார்கள்” என்றான்.

ரத்நம்—“இது ஒரு மிகவும் நல்ல கதையாயிருக்கிறது. உன்னுடைய உபாத்தியாயர் இன்னும் வேறுகதைகளை உனக்குச் சொன்னாரா?” என்றான்.

சுந்தரம்—“அவர் அநேக நல்லகாரியங்களை எனக்குச் சொன்னார்; ஆனால் அவையெல்லாம் இப்பொழுது என் ஞாபகத்தில் இல்லை. கப்பலிலுள்ள பாய்கள், பாய்மாங்கள், சிதம்பிதமான நக்கூரங்கள் முதலிய பல பொருள்களைப்பற்றி அநேக பிரயோஜனமான காரியங்களை எனக்குத் தெளிவாய் விளக்கிக்காட்டினார். கடைசியில் உலகப்பொருள்களை நாம் சிந்திக்கையில் வைதீககாரியங்களைப்பற்றி நாம் நினைப்பூட்டப்படவேண்டுமென்றும், அப்பொழுதுதான் லவுகீகப்பொருள்கள் நமக்கு அதிகப்பிரயோஜனமுள்ளவைகளாகுமென்றும் சொன்னார். மேலும் யோசிக்கிறவன் பார்வையில் ஒவ்வொரு பொருளிலும் கடவுள் தென்படுவாரென்றும் சொன்னார்” என்றான்.

ரத்நம்—“ஒவ்வொரு பொருளிலும் கடவுள் எப்படித் தென்படுவார்? அது எனக்கு விளக்கவில்லையே” என்றான்.

சுந்தரம்—“அது எல்லாருக்குமல்ல; யோசிக்கிறவனுக்குத் தான் கடவுள் எந்தப் பொருளிலும் தென்படுவார். என் உபாத்தியாயர் என்னிடத்தில் கேட்ட கேள்விகளுக்கொப்பான கேள்விகளை நானும் உன்னிடத்தில் கேட்டு இந்தக் காரியத்தை உனக்குத் தெளிவாக்குகிறேன். நல்லது, நங்கூரத்தின் பிரயோஜனமென்ன?” என்றான்.

ரத்நம்—“கப்பல் காற்றினால் தள்ளுண்டுபோகாமல், ஓரிடத்தில் நிலையாய் நிற்கும்படி நங்கூரஞ்செய்கின்றது” என்றான்.

சுந்தரம்—“சல்லது, கப்பல் என்னத்தினால் செய்யப்படுகின்றது?”

ரத்நம்—“மரத்தினால்.”

சுந்தரம்—“மரத்தையுண்டாக்கினதார்?”

ரத்நம்—“கடவுள்தான்.”

சுந்தரம்—“நங்கூரம் என்னத்தினால் செய்யப்படுகின்றது?”

ரத்நம்—“இரும்பினால் என்று எண்ணுகிறேன்.”

சுந்தரம்—“இரும்பு எங்கேயிருந்து வருகின்றது?”

ரத்நம்—“இரும்பு பூமியிலிருந்து எடுக்கப்படுகின்றது.”

சுந்தரம்—“இரும்பைப் பூமியில் வைத்ததார்?”

ரத்நம்—“கடவுள்தான்.”

சுந்தரம்—“பார்த்தாயா, கப்பல்கள் செய்யப்படுகிற மாண்களைக் கடவுள் உண்டாக்கியிருக்கிறார். நங்கூரங்களுக்கு அவசியமான இரும்பைத் தேவன் உண்டாக்கியிருக்கிறார். கப்பல்கள் மிதந்தோடுகிற முத்திரத்தையும் அவரே இருஷ்டித்திருக்கிறார். ஆகவே, கடலிலும் கப்பலிலும் நங்கூரத்திலும் கடவுளை நாம் கண்டறிய ஏதுமிருக்கிறதே. சகல வஸ்துக்களிலும் தேவனையும், தேவனில் சகல வஸ்துக்களையும் நாம் கண்டறியவேண்டுமென்று என் உபாத்தியாயர் சொன்னார். நல்லது, நீ எப்பொழுது யோசிக்கக் கற்றுக்கொள்ள ஆரம்பிக்கப்போகிறாய்? நீ என் வீட்டுக்கு வரக்கூடுமானால் நானிச் சாயங்காலம் நான் எங்கும்போகாமல் வீட்டிலிருக்கிறேன். நீ ஆறுமணிக்கு வருவாயானால் நான் உனக்காக ஆயத்தமாயிருப்பேன்” என்றான்.

ரத்நம்—“மிகவும் நல்லது, நான் தப்பாமல் அந்த நேரத்தில் உன்னிடம் வருவேன்; ஆனால் நீ எனக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கப்போகிறவைகள் அதிகக் கடினமானவைகளாயிருக்குமானால், அவை எனக்கு உதவாதவைகளாய்ப்போம்” என்றான்.

சுந்தரம்—“என்னால் கூடியமட்டும் அவைகளை உனக்கு இலேசானவைகளாக்குவேன். நீ வினாவாய்த் தேர்ச்சியடைவாய் என்று நம்புகிறேன். உன்னுடைய தோசை உனக்கே ஒருவேளை ஆச்சரியமாயிருக்கும்” என்றான்.

ரத்நம்—“நல்லது, அப்படியானால் நீ முதலாவது பம்பாய், பந்து, காற்றாடி ஆகிய இவைகளைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பாயா?” என்றான்.

சுந்தரம்—“அவசரப்படாதே, தருந்த சமயத்தில் நாம் அவை களைப்பற்றிச் சிந்திப்போம் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஒரு சிறுவனுக்கு முதலாவது யோசிக்கக் கற்றுக்கொடுப்பதற்கு முன்னதாக அவனுக்குப் பல காரியங்களைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொடுக்கப்போவது, முட்செடிகள் புதர்கள் அடாந்த பாதையின் வழியாக அவனைப் பரபரவென்று இழுத்துக்கொண்டுபோவதற்கு ஒப்பாயிருக்கும்; ஆனால் முதலாவது அவனுக்கு யோசிக்கக் கற்றுக்கொடுத்தலானது, பாதையிலுள்ள முட்செடிகள் புதர்கள் எல்லாவற்றையும் செவ்வையாய் நீக்கிப்போட்டு, அவனை லகு வாய் நடத்திக் கொண்டுபோவதுபோலிருக்கும் என்று என உபாத்தியாயர் என்னிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்” என்றான்.

ரத்நம்—“நீ இப்பொழுது பேசுகிற காரியங்களெல்லாம் எனக்கு ஆச்சரியமாய்த் தோன்றுகின்றன. ஒருவேளை பின்னுக்கு இவைகளெல்லாம் எனக்கு நன்றாய் விளங்குமாக்கும்” என்றான்.

சுந்தரம்—“யோசிக்கும் சக்தியும் வழக்கமும் நமக்குண்டாயிருந்தால், சகல காரியங்களிலும் அது நமக்கு உதவியாயிருக்கும். செவ்வையாய் யோசிக்கிறதினால் கடினமானவேலை இலேசாகும்; அதிக நேரம் உழைக்கவேண்டிய வேலை கொஞ்சநேரத்திற்குள் முடிவும். மேலும் அதினால் மனஸ்தத்துவங்கள் விரத்தியடையும், புத்தியானது கூர்மையும் விசாலமுமாகும்” என்றான்.

ரத்நம் — “நான் மிகவும் ஆச்சரியப்படத்தக்கவிதமாய் நீ மகா விவேகமாய்ப் பேசுகிறாயே. நான் இப்பொழுதே யோசிக்கக் கற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்தாலும் உன்னைப்போல் நான் விவேகமுள்ளவனாவதற்கு எத்தனை வருஷங்கள் செல்லுமோ தெரியவில்லை” என்றான்.

சுந்தரம்—“நீ அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே; நீ யோசிக்கக் கற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்தால், ஆரம்பித்த நாளமுதற்கொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் நீ அதினால் பிரயோஜனம் அடைந்துகொண்டேயிருப்பாய். யோசிக்கப் பழகுதலானது நாளுக்குநாள், நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் அதிக விவேகவிரத்தியையும் சந்தோஷத்தையும் உண்டாக்கிக்கொண்டேயிருக்கும். நல்லது, இப்பொழுது நேரமாயிற்று; நாளைச் சாயங்காலம் மற்தக்காரியங்களைப் பற்றிப் பேசுவோம்” என்றான்.

(LEAR.)

லியர் என்னும் ராஜ்யனைப்பற்றிய கதை.

இங்கிலாந்து தேசத்தின் பூர்விக அரசர்களுக்குள் ஒருவாரசிய லியர் என்பவருக்குக் கோனரில், ரீகான், கோரடலியான் என்னும் மூன்று குமாரத்திகள் இரத்ததாரர்கள். வயதாகி விர்த்தாப்பி ய்த்திற்குரிய பலவினங்கள் போளுகருநான் தமக்கு அதிகப்படுகிறதை அவர் உணர்ந்து, தமது ஜீவகாலத்திலேயே தமது குமாரத்திகளுக்கு விவாகஞ்செய்கிறது, அவர்களுக்கு ஸ்திரீதனமாகத் தமது ராச்சியத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நிர்மானித்தார். இதநிர்மானத்தின்படி செய்யும்முன்னதாகத் தமது மூன்று குமாரத்திகளில் எவள் தம்மை அதிகமாய் நேசிக்கிறவள் என்று அறியவேண்டுமென்று அபேட்சித்து, அதைப்பற்றித் தமது குமாரத்திகளிடத்தில வினாவவேண்டுமென்று நிர்ணயித்தார். அப்படியே அவர் தம்முடைய மூத்த குமாரத்தியாரசிய கோனரில் என்பவரிடத்திற்குப்போய் அவளை நோக்கி: நீ என்னை எவ்வாறு நேசிக்கிறாய்? அதை நான் அறிய விரும்புகிறேன் என்றார். அவள் தன் பிதாவின் பேதமையைமேலும் புதழ்ச்சிபிரியத்தையும் நன்றாயறிந்து, மனதில் வைத்தகொண்டு, “நான் உம்மை என்பிராணானிறும் அதிகமாய் நேசிக்கிறேன்” என்று மறுத்த ரஞ்சொன்னாள். இதைக் கேட்டவுடனே பிதாவானவா அகமகிழ்ந்து அவளைப்பார்த்தது: “என் சற்புத்திரியே! உனக்கு நிகரான புத்திரி இவ்வுலகத்திலுண்டோ? உனக்கும், நீ தெரிந்துகொள்ளும் உன் புருஷனுக்கும் என் ராச்சியத்தில மூன்றில் ஓர் பாகத்தைக் கொடுக்கிறேன்” என்றார். பின்பு அவர் தம்முடைய இரண்டாவது குமாரத்தி ரீகான் என்பவரிடத்திலும் அககேள்வியைக் கேட்டபோது, அவள் தன் நமக்கைகளுக்கு நான் பிரிப்போகக்கூடாதென்று நிர்மானித்தகொண்டு, “இவ்வுலகத்தின்கண்ணுள் எப்பொருளையுமபாக்க அதிகமாய் உம்மை நான் நேசிப்பதுசத்தியம்” என்றாள். இதைக்கேட்ட தகூணத்தில் அவர் ஆனந்தபாவப்பட்டுத் தம மூத்தகுமாரத்திக்குச் சொன்னபிரகாரம் இவளுக்கும் தமதேசத்தில மூன்றில் ஓர் பாகத்தைத் தருவோமென்

அவர்களுக்குக்கொடுத்தார். கடைசியில் அவர் தமது குமாரத்திகள் மூவரினும் விசேஷமாக நேசித்துக்கொண்டுவந்த தமது இனையகுமாரத்தியாகிய கோர்மலியாவிடத்திற்குப்போய், “பிரிய குமாரத்தியே! நீ என்னை எவ்விதமாய்ச் சிறைக்கிரையுள் என்பதை நீ எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்றார். கோர்மலியாள் எப்போதும் தன் மனதிலும் வாக்கினும் சத்தியத்தையே நாடுகிற உத்தமியாகையால், சற்று முன்னதாக தன் இரண்டு சகோதரிகளும் கொஞ்சமெவ்விதும் கூராமல் ரொன்ன மாய்மலை இச்சகவார்த்தைகளைத் தன் பிதா கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷமடைந்ததைப் பார்த்திருந்தபோதிலும், தானும் அப்படிக்கொந்தவிண இச்சகவார்த்தைகளைப் பேசுவது தகாதென்றும், எப்படியானாலும் சந்தியததைநமாததிரமே சொல்லுவது நீசியென்றும் தன் மனதில் நிர்மாணித்துக்கொண்டு, தன் பிதாவை நோக்கி: “என் பிரியமுள்ள தந்தையே! ஒரு பிள்ளையானவன் தன் பிதாவை நேசிக்கவேண்டியபிரகாரம் நான் உம்மை நேசிக்கிறேனென்பது சத்தியம். ஆனால் இதற்கு அதிகமாய்ச் சொல்லுகிறவர்களெல்லாம முகத்திற்குமுன் இச்சகவார்த்தைகளைப் பேசும் மாய்மலைக்காரரென்றே என்னும்” என்று சொன்னான். இதைக்கேட்டு ராஜினுவன் விசமடைந்து தன் மகளைப்பார்த்து: “நீ ஒரு பெருமைக்காரி என்று எனக்குத் தெரியவருகிறது. நான் இந்ததடவை பொறுக்கிறேன்; நீ மறுபடியும் இதைப்பற்றி நன்றாய் யோசித்துச் சொல்லுவதற்கு உனக்கு இடங்கொடுக்கிறேன்” என்றார். பின்னும் கோர்மலியாள் தான் முன்சொன்ன வார்த்தைகளையே திரும்பத் தன் பிதாவிவிடத்தில் சொல்ல, அவர் கடுங்கொபங்கொண்டு அவளை நோக்கி: “விர்த்தாப் பிரியமுள்ள பிதாவானவரை உன்னுடைய இரண்டு சகோதரிகளும் ஏற்ற பக்திவினையத்தோடு கனம்பண்ணியிருக்க, நீ அதைப் பார்த்திருந்தும் என்னை நீ மதியாமல்போனாய். நீ ஒரு அகந்தைக்காரி, நீ நன்றிமறந்த ஹரோகி; உன் தூக்குணத்திற்குத்தக்கபடி நான் உனக்குத் தண்டனைசெய்வேன். என் ராசசியத்திலாவது, என் தனத்திலாவது ஒன்றும் உனக்குக் கிடைப்பதில்லை” என்று சொல்லியிட்டு, உடனே தன் இரண்டு மூதாதகுமாரத்திகளையும் இரண்டு பெரிய பிரபுக்களுக்கு விவாகஞ்செய்துக்கொடுத்து, அவர்களுக்கு ஸ்திரீதனமாகத் தன் ராசசியத்தில் பாதியைப் பகிர்ந்து தந்து, தன் ஜீவகரலத்திற்குப்பினபு மற்றப் பாபியையும்

அவர்களே எடுத்துக்கொள்ளலாமென்றும் திட்டம்பண்ணினார். உடனே இச்செய்தி அக்தேசத்திலும், அடுத்த அந்நிய தேசங்களிலும் பயிரக்கமாய்க் தெரிந்தபோது பிரான்சுதேசத்தின் ராஜா னவன் கோர்மலியாளுடைய உண்மை முதலிய சற்குணங்க ளெல்லாவற்றையும், அவன் பிதா அவளுக்கு மெய்யினமாய்ச்செய்த அநியாயத்தையும் விபரமாய் அறிந்து, அவள் பெரில் மிகப்பிரியப் பட்டு, அவளுக்கு யாதொரு ஸ்திரீதனமுங் கிடைக்கவில்லை என்றும், அவளுடைய நகுணங்களுடைய தனக்குப் பெரிய தனமென்று பாவித்தது, உடனே அவளை விடுபாக்கம்பண்ணிக்கொண்டான்.

பின்பு லீயர் ராஜன் வரவர அநிக விர்ததாப்பியமடைந்த பல வித பலவீனங்களுக்குட்பட்டபோது, அவருடைய இரண்டு மூ த்த குமாரத்தினரும், அவர்கள் புருஷர்களும் அந்த ராச்சியத்தி லுள்ள தங்கள் பாகங்களை நாளுக்குநாள் அதிகப்படுத்த ஆரம் பித்து, சிக்கிரத்தில் ராச்சியம் முழுவதையும் அதிகாரமனைத்தையும் தங்கள் கைவசப்படுத்திக்கொண்டார்கள். அப்போது லீயர் ரா ஜன் அதுபாது ராணுவவீரராகிய பரிவாரத்தோடு தன் மூத்த கு மாரத்தியின் வீடுபோய்ச் சென்றார். இப்படி அவர் அவருடைய ஆதரணைக்குட்பட்டுச் சொல்பகாலமானபின், அவள் தன் பிதாவை நோக்கி: உம்முடைய பரிவாரஜனங்கள் அதிகமாயிருப்பதினால் எங்களுக்கு யிருந்த தொந்தரவுண்டாயிருக்கிறது. ஆகையால் நீர் முப்பது வீரரைமாதிரும் உம்முடன் வைத்துக்கொண்டு மற் றப்பேரை உடனே நள்ளிவிடவேண்டுமென்று சொன்னார். அவர் அதற்குப் பதில்சொல்ல இடமில்லாமல் உடனே கீழ்ப்படிந் தார். ஆனால் இந்த அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தன் மூத்த குமாரத்தியின் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு, தம்முடைய இ ரண்டாவது குமாரத்தியினிடத்திற்குப் போனார். அவர் அங்கே போன சிலநாளைக்குள்ளாக இந்த இரண்டாவது குமாரத்தி செய்த தென்னவென்றால், தன் பிதாவோடு தன் வீட்டிற்குவந்து சாப்பிட் டுகொண்டிருந்த உத்தியோகஸ்தர்களில் ஐந்துபேரைத்தவிர மற்றெல்லாரையும் அவன் தூர்த்திவிட்டான். இதைப்பார்த்த வீர்த் தாப்பியமுள்ள ராஜன் அநிக துக்கமடைந்து, தம்முடைய ஐந்து ஆந்தளையும் கூட்டிக்கொண்டு மறுபடியும் மூத்த குமாரத்தியின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார். ஆனால் இப்போது இவன் தன் பிதா ஓரே ஒரு ஆணைத்தவிர மற்றெல்லாரையும் தன் விடிரதபகூத்தின்

அவருக்குத் தன் வீட்டில் கொஞ்சமென்கிலும் இடங்கிடையாதென்று தீர்மானமாய்ச் சொல்லிவிட்டாள். இத்தருணத்தில் விர்த்தாப்ரியராஜன் தன் இனைய குமாரத்தியாகிய கோர்ட்டிலியாளை நினைத்து அவன்முன் தம்மிடத்தில் சொன்னதெல்லாம் சத்தியமென்றும், அவன்மாத்திரமே உத்தம குமாரத்தியென்றும் நன்றாய் உணர்ந்தார். தெரியாமையினால் தாம் அவளுக்குப் பெரிய அநியாயத்தைச் செய்திருந்தபோதிலும் அவள் மகா சறகுணமுள்ளவளாகையால், தாம் இப்போது அவளிடத்திற்குப் போனால் தம்முடைய நிர்ப்பந்தஸ்திதியை அவள் புர்த்து இரக்கமுற்றுத் தம்மைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஆதரிப்பாடுவாள் என்று உறுதியாய் நம்பி, அவளிருக்கும் பிரானக தேசத்திற்குப் புறப்பட்டார். அவர் கோர்ட்டிலியா னிருக்கும் பட்டணத்திற்குவந்து சேரும்முன்னதாக அவன் தன் பிதாவுக்கு நேரிட்ட நிர்ப்பந்தஸ்திதியைக் கேள்விப்பட்டு மிக்க கண்ணீர்விட்டு, தானாவது தன் புருஷனாவது தன் ராச்சியத்திலுள்ள வேறாடிகிலும் தன் பிதாவிருக்கும் கோலத்தைக் காணக்கூடாதென்று தீர்மானித்து, தனக்கு நம்பிக்கையான சில உத்தியோகஸ்தனா இரகசியமாய் அழைத்து அவர்களை நோக்கி: "நீங்கள் முன்னதாகச் சென்று என் பிதாவை ஓர் தருந்த கடல்துறை முகப் பட்டணத்திற்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் அவ்விடத்தில் அவருக்குத் தருகியான வஸ்திரஆபரண அலங்காரங்களைல்லாவற்றையுஞ் செய்வீற்று, அவருடைய கன்யதைக்குத் தக்கபடி அவருக்குப் பரிவாரங்களைக்கொடுத்து, பின்பு அவர் இங்கிலாந்திலிருந்து அவ்விடத்திற்குவந்து இறங்கியிருக்கிற சமாசாரத்தை நமது ராஜனுக்குச் சொல்லி அனுப்புங்கள்" என்றான். இந்தப்பிரகாரமாக அவ்வுத்தியோகஸ்தனா உடனே போய் நடப்பித்து சமாசாரம் அனுப்பினவுடனே, கோர்ட்டிலியானும் அவள் புருஷனாகிய பிரானக தேசத்தது ராஜனும், தங்கள் மந்திரிகள ன்தானாபதிகள கட்டியக்காரர்முதலிய எண்ணிறந்த பரிவாரங்களோடு வெகு சம்பிரமமாய் லியர் ராஜனுக்கு எதிர்கொண்டுபோய், அவரைக் கண்டு அவருக்கு ஏற்ற மரியாதைகளைபெல்லாம் செய்து, பின்பு அவரைத் தங்கள் அரசாமனைக்கு அழைத்துவந்து அவருக்குச் சகல உபசாரனைகளையும் செய்தார்கள். அப்பால் கோர்ட்டிலியாள் தன் இரண்டு சுகோதரியாளும் தன் பிதாவுக்குச் செய்த அக்கிரமத்தைக் கேளவிப்பட்டு மிக்க கோபமுற்று, உடனே தருந்த சேனைகளோடு இங்கிலாந்

துக்குப் புறப்பட்டுப்போய், தன்னுடைய சகோதரிகளையும் அவர்கள் கணவர்களையும் ஜெபித்து, அவர்கள் கைவரத்திலிருந்த ராச்சியத்தைப் பிடுங்கித் தன் பிதாவின் ஆதினத்தில விட்டு, அவர் சமாதானத்தோடு வாழும்படிக்கு ஏற்ற ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டுத் தன் தேசத்திற்குத் திரும்பினான்.

— ௨௨௫ —

விளைந்த கதிர் சாவியான கதிர்.

விளைந்த தானியக்கதிரானது தன்னில் நிறைந்திருக்கும் விளைந்த தானிய மணிகளின் பாரத்தினால் தாழ் வளைந்துகிடக்கும். இப்படியே போந்த அறிவையுடையவர்கள் தங்களை உயரத்தாமல் எப்பொழுதும் தாழ்மையைக் காட்டுவார்கள். விளையாத அல்லது சாவியான கதிர்களோ தம்மில் கனமானதொன்றும் இல்லாததினால் நிமிர்ந்துநின்று, விளைந்த கதிர்களுக்கு மேலாகத் தங்கள் தலைகளை உயர்த்திக்கொண்டு காற்றினால் அங்குமிங்கும் அசைந்து சப்தித்துக்கொண்டிருக்கும். இவ்விதமாகவே அல்ப அறிவையுடையவர்கள் துணிகரமும் பெருமையும் உடையவர்களாய் நடக்கிறார்கள்.

— ௨௨௬ —

பேர்ப்போன ஓர் வைத்தியன் சொன்ன சொல்.

உல்லச்செருக்குள்ள ஒருவர் பேர்ப்போன ஓர் வைத்தியரிடத்தில், “நீர் வைத்தியஞ் செய்துகொண்டுவரும் ஐசுவரியவான் களுக்குள் அநேகருக்கு நீர் கொடுக்கிற மருந்துகளினால் பெரும்பாலும் பிரயோஜனமுண்டாகாமல் போவதென்?” என்க: அவ்வைத்தியர், “பொதுவாய் எளியவர்களுக்குள்ளும், போஜனமுதவிய வற்றை மட்டாய்ச் சுகிக்கிறவர்களுக்குள்ளும் என் மருந்துகள் வெகு பயன்படுகின்றன. ஆனால் செல்வச்செருக்குள்ளவர்களுக்கும், மிதமிஞ்சின யோகிகளுக்கும் என் மருந்துகள் அவ்வளவாய்ப் பயன்படுகிறதில்லை. இதேனெனில் நான் அவர்களுக்கு வீராகன் இடையாய் மருந்துகளைக் கொடுத்தால், அவர்கள் விசைக்கணக்காகத் தகாத போஜனபானங்களைப் பாசத்துடன் உட்கொள்ளுகிறார்களே” என்றார்.

சிமூம் (Simoom) என்னும் விஷத்திக்காற்று.

கொடிய அனலுள்ள இவ்விஷக்காற்றானது சமயாசமயங்களிலுள்ள எசுபது அரசி வனூந்தரங்களிலுள்ள வீசுகிறதென்கிறது. இக்காற்று மின்னல் வேகத்துக்கொத்த கடியாய் வீசி, சில நிமிஷத்திற்குள் கடந்துபோய்ச்விடும். அது வீச ஆரம்பிக்கும் முன்னதாக புகை அல்லது மூடுபனிக்கொத்த ஓர்சிறு மபு ஆகாயத்தில் காணப்படும். இதை அவ்வனூந்தரங்களில் வழியாய் யாத்திகாரசெய்கிற பிரயாணிகள் கண்டகூணாமே சமூகியில் விஷக்காற்று வந்துவிடுமென்று அறிந்து, எல்லாரும் பூமியின்பேரில் முகங்குப்புறப்படுதற்க்கொன்றாவார்கள். அவர்கள் இப்படிச் செய்யாமல் காற்றின்கீழை தங்கள் தேகத்தின்மேல் பூரணமாய்ப் படும்படி இடங்கொடுத்தால் அக்கிமிஷமே அவர்களுக்கு மரணம் சம்பவிக்கும். காற்றை கடந்துபோனவுடனே கீழே படுதற்கிருந்தவர்கள் எழுந்திருந்து தங்கனோடுகடவந்த சிறைதீர்க்களைத் தேடுவார்கள். எவனாகிலும் இன்னும் எழுந்திராமல் கீழே படுத்திருந்தால் அவர்கள் அவனிடத்திற்குப்போய் அவனுடைய கைகால் முதலியவற்றைப்பிடித்து சற்று இழுத்துப்பார்ப்பார்கள். அவன் விஷக்காற்றினால் கொலையுண்டவனானால் தொட்ட உடனே அவன் அவயவங்கள் வெவ்வேறாகப் பிய்ந்து வந்துவிடும். அப்படி அவைகள் பிய்ந்து போகாமல் பலமாயிருக்குமானால் சூடான ஓர்வகை மருந்து ஜலத்தை அவனுக்குக் கொடுத்துப் படிப்படியாய் அவன் சூஸ்தமடையும்படி செய்வார்கள். இக்காற்று வீசினிடத்தே கடந்துபோன பின் கத்தகப்புகையின் நாற்றம் தலைப்படுகிறது. 1813-ஆம் அரசி வனூந்தரத்தில் இக்காற்றுண்டாகி, மெக்காவுக்குப் போய்த் திரும்பின நாலாயிரம் பிரயாணிகளைச் சில நிமிஷப்போதிற்குள் கொன்றுவிட்டது.

— 300 —

பூர் வீ க த் தி வி ரு தீ த ஆ ச் ச ரி ய மான
ஓர் வெண்கலச் சொரூபம்.

மெத்திரேனியா கடலிலுள்ள (Rhodes) ரோடஸ் என்னும் தீவில் மகா ஆசாரியமான உயரும் பருமனுமுள்ள ஓர் வெண்கல

லச் சொரூபம் இருந்தது. அசொரூபம் (Jupiter) ஐக்கீடர் என் னும் தேவனுக்குப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருந்தது. அதின் உயரம் நூற்று இருபது அடி. அதின் அடியவகைகளெல்லாம் இவ்வுயரத்திற்குச் சூரியான பருமனுள்ளவைகளாயிருந்தன. திருஷ்டாந்தமாக, அதின் ஓர் வீரல்மாதிரை ஒரு பெரிய ஆளுடைய உடம்புக்குச் சமமானாயிருந்தது. அசொரூபமானது ரோட்ஸ் தீவில் கப்பலகூன வகையிற்கும் கனாதுறையில் நிறுத்தப்பட்டிருந் தது. அதின் ஒருகால ஒரு களாயின்பேரிலும், மற்றககால் எதி ராத்த களாயின்பேரிலும் நின்றது. இரண்டு கால்களுக்கும் கடுவே ரமுத்திரத்தின்பேரில் பெரிய சூப்பலகைகளெல்லாம் தாராளமாய் ஓடிககொண்டிருந்தன. இசொரூபத்தின் நிறை ஏழு லட்சத்து இருபதினாயிரம் இராத்தல். சொரூபத்திற்குள்ளே அடிதுவகை உச்சிவகைகும் மற்றிரகத்திற்க்கொண்டுபோகிற படிகள் வைக் கப்பட்டிருந்தன. அதினால் ஒருவன் சொரூபத்தின் உட்புற மாகவே அதின் உரசிமட்டுமே ஏறிப்போக ஏதயிருந்தது. (Caes) கோல் என்னும் நாமமுள்ள ஓர் கல்விமான இசொரூபத் தைப் பன்னிரண்டு வருஷத்தில் செய்துமுடித்தான. அது கிறிஸ் தாண்டிற்கு 288 வருஷத்திற்குமுன் ரோட்ஸ் தீவில் நிறுத்தப் பட்டு, 66 வருஷம் நின்றது. பின்பு அங்குண்டான ஓர் பூகம் பத்தினால் அது தள்ளுண்டு கீழே வீழ்ந்து, சாசேனர் அத்தி வைப் பிடித்துக்கொண்ட காலமவனாயில் அந்த ஸ்திதியிலே கிடந்தது. பின்பு அவர்கள் அதை ஒரு யூதஜாதியானுக்கு விற் துப்போட, அவன் அதை உடைத்து அதிலிருந்து வெண்கலத் தை 900 ஒட்டகங்களின்பேரில் ஏற்றிக்கொண்டுபோனான். பூர் வீகத்தின் எழு அதிசயவகையில் இசொரூபம் ஒன்று.

பூர்வீக எகிப்தியருடைய ஓர் வழக்கம்.

பூர்வீகத்திலிருந்த எகிப்திய ஜாதியாருக்குள் பல விநோத மான வழக்கங்கள் வழங்கிவந்தன. அவர்களில் யாராகிலும் ஒரு வன் இறந்துபோனால், அவர்கள் முதலாவது ஓரிடத்தில் கூடி வந்து, இறந்துபோனவன் தன் சீவகாலத்தில் எப்படி நடந்தவன்? அவன் நல்லவனா? அல்லது கெட்டவனா? என்று தீர்க்கமாய் விசாரணைசெய்து, தீர்மானம்பண்ணுவார்கள். அவன் நல்லவனா

யிருந்தவனானால் அவனுடைய பிரேதத்தைப் புதைத்துப்போடலாமென்றாவது, அல்லது அதற்குச் சுகாதவாக்கங்களிட்டு அதை உலர்த்திவைத்துக்கொள்ளலாமென்றாவது உத்தரவு கொடுப்பார்கள். ஆனால் இறந்தவன் பொல்லாதவனென்றால் அவனுக்குத் தண்டனையாக அவன் சரீரத்தை இழுத்துக் தெருவில் எறிந்துவிடுமபடி கட்டளைபிடுவார்கள்.

பூர்வீகத்திலிருந்த எகிப்தியருக்குள் ஏறக்குறைய எல்லாரும் முக்கியமாய்த் தங்கள் பெற்றோர்கள் பிளகைகளை முதலிய நெருங்கிய இனத்தாரின் பிரேதங்களைச் சுகந்தவர்க்கமிட்டு உலர்த்தி பத்திரமாய் வைத்திருப்பார்கள். அவர்களில் யாராகிலும் மற்றவர்களிடத்தில் பணம் கடனாக வாங்கும்படி கேரிட்டால், கடனாளியானவன் தான் வாங்கும் கடன் பணத்திற்கு நடாக தன்னிடத்திலுள்ள உலர்த்தின பிரேதங்களில் ஒன்றைக் கொடுப்பான். கடன்வாங்கினவன் குறித்த காலத்தில் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, தான் நடாக வைத்த பிரேதத்தை மீட்டுக்கொள்ளாவிட்டால், அது ஒரு பெரிய இகழ்ச்சியான காரியமென்று அவர்களுக்குள் எண்ணப்பட்டு வந்தது.

தெமிஸ்டோக்கில்ஸ் என்னும் சேனைத்தலைவன்.

(Themistocles) தெமிஸ்டோக்கில்ஸ் என்பவர் கிறிஸ்தாண்டிற்கு 480 வருஷத்திற்குமுன் இருந்தவர். இவர் கிரீஸ் தேசத்திலுள்ள போப்போன சேனைத்தலைவராயும் தேசாபிமானியாயிருந்தார். இவர் பொசிய தேசத்திற்குப்போய், பொசியரை ஜெயித்துப் பலதரம் வெற்றியடைந்ததன்பேரில் கிரீஸ் தேசத்திலுள்ள பிரதான ஜாதியாராகிய (Athenians) அந்தேனே ஜனங்களுக்கு மேலான தலைவனானார். அவர் இப்படி ஆளபின்பு ஓர் சமயத்தில் தம்முடைய சிறகிதனிடத்தில் அவர் சொன்னதென்னவென்றால், என்னுடைய குமாரன் சிமவனென்றும் அவன் உலர்த்தையெல்லாம் ஆளுகிறான்; அது எப்படியென்றால்: "அவன் தன் தாயை ஆளுகிறான், அவன் தாய் என்னை ஆளுகிறான், நான் அந்தேனரை ஆளுகிறேன், அந்தேனர் கிரீஸ் தேசத்தை ஆளுகிறார்கள், கிரீஸ் தேசம் பிரேதப்பாக்கடைகளை ஆளுகிறது, பிரேதப்பாக்கடை உலகத்தை ஆளுகிறது; ஆகவே என் மகன் உலர்த்தை ஆளுகிறான்" என்றார்.

சமாசார சங்கிரகம்.

கேடுகிணைத்ததிருடனுக்கு கேரிட்ட முடிவு.—ரோன்சு தேசத்திலுள்ள ஓர் நாட்டில் வாசம்பண்ணின மாட்டு வியாபாரி ஒருவன் அடுத்த ஊருக்குப்போய் தான் கொண்டுபோன மாடுகளை யெல்லாம் விற்றுப்போட்டுச் சீசார்த ஊருக்குத் திரும்பிவருகையில், இரவானதினால் வழியிலிருந்த ஓர் சததிரத்தில் இராத்தங்கும் படிபோய்ச் சத்திரத்தானிடத்தில் பணமெடுத்துக்கொடுத்து, போஜனமும் படுக்கிறதற்கு ஒரு அறையும் தனக்குத் தருமபடி திட்டம் பண்ணினான். அப்பால் மாட்டு வியாபாரி சத்திரத்தானேடு சற்று நேரம் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்து, அச்சம்பாஷணையில் தான் விற்கக்கொண்டுபோன மாடுகளெல்லாம் வெகு சேகிரத்தில் விலையாகிப்போய்விட்டனவென்றும், அதினால் இருநூறு பவுன் தன் கைக்குவந்ததென்றும் புத்தியினமாய் வெளியிட்டான். பின்பு சாப்பாடு ஆயத்தமானவுடனே வியாபாரி போசனஞ்செய்து விட்டுச் சத்திரத்தின் மேல் அறைகளில் ஒன்றில் போய்ப் படுகது உடனே அயர்ந்த நித்திரை அடைந்தான். அர்த்தஜாமத்தில் அவன் நித்திரையினின்று எப்படியோ விழித்ததில் தனக்கெதிரே திறந்திருந்த ஜன்னலுக்குச் சமீபமாகக் கீழே தோட்டத்தில் சில ஆட்கள் நின்று மெதுவாய்ப்பேசுகிற சபதத்தைக்கேட்டு, திடீரென்று படுக்கையை விட்டுமுந்து ஜன்னலுக்குச் சமீபமாய்ப்போய்க் கவனமாய் உற்றுக்கேட்டான். அத்தருணத்தில், “நீங்கள் குழியை ஆழமாய் வெட்டுங்கள், நான் மேலே ஏறிப்போகிறேன். நான் அவனை இச்சன்னலின்வழியாய்க் கீழே தள்ளின க்ஷணத்தில் நீங்கள் அவனை எடுத்துக் குழிக்குட்போட்டு, மண்ணால் குழியை நன்றாய் மூடி விடுங்கள்” என்று ஒருவன் பேசின இவ்வார்த்தைகள் வியாபாரியின் காதில் விழ, அவன் மிகவும் திகிலடைந்து நடுநடுக்கித் தனக்கு அச்சமயத்தில் நேரிடயிருந்த பெரிய அபாயத்தினின்று எப்படித் தப்புகிறதென்று யோசினது, தான் படுத்திருந்த அறையில் தடி முத்தலியது ஏதானிலும் அசுப்படுமோவென்று எங்கும் நடவியப்பார்த்ததில், ஓர் மூலையில் வேறொரு கோக்கத்திற்காக வைத்திருந்த ஒரு கோடாளி அவன் கைக்குத் தென்பட, அவன் அதை எடுத்துக் கொண்டு வாசல் கதவுக்குப் பின்னேபோய் சத்தங்காட்டாமல்

நின்றகொண்டான். சற்றுநேரத்திற்குள் ஒருவன் மெதுவாக மேலே ஏறிவந்து கதவைத்திறந்து அதைக்குட் பிரவேசித்தான். அவன் உள்ளே இரண்டடி வைககுமுன் வியாபாரியானவன் கோடாஸையை ஒக்கத் திருடன் தலையின்மேல் ஒரு போடுபோட்டு அவனைக் கீழே விழ்த்தினான். உடனே இரண்டாவது விழுந்த அடியோடு திருடன் பிராணன் போய்கிட்டது. அப்பால் வியாபாரியாதொரு சத்தமும் காட்டாமல் பிரேதத்தை எடுத்து ஐன்னலெட்டி தோட்டத்திற்குள் எறிந்தான். தோட்டத்திற்குள் நின்ற மூன்றுபேர்கள் உடனே அப்பிரேதத்தைப் பார்ப்பவென்று இழுத்து, இருட்டானதினால் அது இவ்வனுடைய பிரேதமென்று அறியாமல் அதைக் குழிக்குள தள்ளி மண்ணைப்போட்டு மூடி நன்றும் கெட்டித்துவிட்டார்கள். இவர்கள் இவ்வேலையைச் செய்துகொண்டிருக்கையில் மாட்டு வியாபாரி அரவங்காட்டாமல் அடுத்த கிராமத்திற்குப்போய் விடியமுன் போலீசுகாரரை அழைத்துவந்து அம்மூன்று துஷ்டர்களையும் பிடித்துக்கொடுத்தான். பின்பு குழியைத் திறந்தபோது அதற்குள் மாட்டு வியாபாரிக் குப பதிலாக தங்கள் சொந்தகூப்பன் செத்துக்கிடக்கிறதை அம்மூவர்கள் மிகவும் திடுக்கிட்டார்கள். இறந்த திருடன் சத்திரத்தான்; குழியை வெட்டின மூன்று துஷ்டர்களும் அவனுடைய குமாரர்கள்.

ஒரு பார்சிய ஸ்திரீ.—சிலநாட்களுக்குமுன் குஜரத்தில் ஒரு பார்சிய ஸ்திரீ தொண்ணூறு வயதுள்ளவளாய் மரித்துப்போனாள். அவள் சாகையில் அவளுக்கு நூற்றிரண்டு புத்திர பௌத்திரர்கள் இருந்தார்களாம்.

கோலப்பூர் ராஜா.—கோலப்பூர் ராஜா இங்கிலாந்து தேசத்தைப் பார்த்துவரும்பொருட்டு சென்றல் பம்பாய்த் துறைமுகத்தினின்று ஒரு நீராவி மசக்கலத்திலேறிப் புறப்பட்டாராம்.